

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał wobec S. T. następujące decyzje odmowne co do prawa do zasiłku chorobowego:

- z dnia 27 maja 2019 r. znak (...) nr sprawy (...) za okres 8 do 21 maja 2019r. ,
- z dnia 30 maja 2019 r. znak (...) nr sprawy (...) za okres od 22 maja do 4 czerwca 2019 r.,
- z dnia 18 czerwca 2019 r. znak (...) nr sprawy (...) za okres od 5 do 18 czerwca 2019 r.,
- z dnia 3 lipca 2019 r. znak (...) nr sprawy (...) za okres od 19 czerwca do 2 lipca 2019 r.,,
- z dnia 12 lipca 2019 r. znak (...) nr sprawy (...) za okres od 3 do 16 lipca 2019 r.,
- z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...) nr sprawy (...) za okres od 17 do 30 lipca 2019 r.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury. Ubezpieczony zakończył zatrudnienie z dniem 30 kwietnia 2019r., zaś po tej dacie posiadał prawo do emerytury z (...).

Od powyższych decyzji odwołał się S. T. wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okresy wskazane w zaskarżonych decyzjach. Powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2013r. (II UK 196/12), wskazał iż pobieranie emerytury wojskowej nie wyłącza prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Zakład ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołań, wywodząc jak w uzasadnieniach wydanych decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Dyrektora (...) S. T. ma od dnia 1 stycznia 1996r. przyznane prawo do emerytury wojskowej, którą od tego czasu nieprzerwanie pobiera.

Niesporne , a nadto dowód: przesłuchanie S. T. w charakterze strony k. 104-105, decyzja z dnia 04.03.2019r. k. 15

Jednocześnie S. T. był zatrudniony w (...) (...) w S. do dnia 30 kwietnia 2019r.

Niesporne

W okresie od 8 maja 2019r. do 30 lipca 2019r. S. T. był niezdolny do pracy. Za powyższy okres organ rentowy odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego.

Niesporne

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie między stronami nie było sporu co do podstawy faktycznej zgłoszonego roszczenia, a istota konfliktu między nimi sprowadzała się do odmiennego rozumienia przepisu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2019.645 j.t.). Zgodnie z tym przepisem zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia

chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór między stronami koncentrował się wokół kwestii, czy w sytuacji, gdy odwołujący się ma przyznane prawo do emerytury wojskowej, art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy wyłącza jego prawo do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Kwestia ta, zarówno w kontekście rent jak i emerytur spoza powszechnego zabezpieczenia społecznego, była już kilkakrotnie przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt II UK 168/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2013 r., sygn. akt II UK 196/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt I UK 368/13), a konsekwentny pogląd na sprawę oraz przemawiająca za nim argumentacja, przedstawiona przez Sąd Najwyższy, Sąd w niniejszej sprawie podziela.

Trzeba zaznaczyć, że prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia ma charakter wyjątkowy. Co do zasady bowiem, celem zasiłku chorobowego, określonego w ustawie jest zapewnienie środków finansowych ubezpieczonemu, którzy w wyniku zaistnienia zdarzeń objętych ryzykiem ubezpieczenia chorobowego nie mogą uzyskiwać dochodu ze swojej działalności zarobkowej. Zasiłek chorobowy rekompensuje zarobek utracony przez ubezpieczonego. Z tego względu ustawodawca wyraźnie wyłącza prawo do zasiłku za te okresy niezdolności do pracy, w których dana osoba zachowała prawo do wynagrodzenia (art. 12 ust. 1 ustawy zasiłkowej). Tymczasem zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia przysługuje osobom niepodlegającym ubezpieczeniu, a więc nie ma on ekwiwalentu w składce i to z tytułu zdarzeń nieobjętych ryzykiem ubezpieczenia chorobowego. Przyczyną utraty zarobku w tym wypadku nie jest bowiem czasowa niezdolność do pracy, ale zaprzestanie wykonywania działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia. W orzecznictwie prawo do tego świadczenia uzasadnia się koniecznością ochrony wytworzonej przez chorobę przerwy w pracy oraz niemożnością wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) nowego zatrudnienia.

Ustawodawca, decydując się na taką ochronę ze względów społecznych, wskazał w art. 13 ustawy zasiłkowej negatywne przesłanki, których zaistnienie powoduje wyłączenie tej ochrony. Wspólną cechą przesłanek wyłączających prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest posiadanie przez osobę niezdolną do pracy innego źródła dochodu. Skoro jednak ustawodawca nie posłużył się ogólną kategorią opisującą przyczynę nieświadczenia zasiłku, jako brak źródeł utrzymania, lecz wymienił ich poszczególne źródła, tworząc zbiór zamknięty, oznacza to, iż wymienione źródła dochodów muszą być interpretowane w sposób ścisły, literalny.

W tym kontekście trzeba podkreślić, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi o emeryturze. Określenie "emerytura", którym się w tym przepisie posługuje ustawodawca, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest "emerytura wojskowa" i nie jest tożsame z tym pojęciem. Ubezpieczony pobiera natomiast emeryturę wojskową, o której mowa w art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2019, poz. 289), nie zaś emeryturę wynikającą z regulacji zawartych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 j.t.).

Wykładnia językowa art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy nie daje więc podstaw do tego, aby odwołującego się pozbawiać prawa do zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy jest ma on prawo do emerytury wojskowej.

Trzeba nadto zaznaczyć, że system zabezpieczenia emerytalnego żołnierzy nie podlega regułom rządzącym powszechnym systemem zabezpieczenia społecznego. Obie instytucje prawne podlegają swoistym regulacjom prawnym (określają je odrębne ustawy ustrojowe), a nadto mają odmienne źródła finansowania. Odnoszenie zatem regulacji prawnych funkcjonujących w ramach powszechnego systemu zabezpieczenia społecznego do regulacji „branżowych” musi mieć szczególną podstawę prawną, w przeciwnym bowiem razie nie mieści się w ramach systemowych reguł wykładni prawa.

W konsekwencji należało uznać, że prawo do zasiłku chorobowego wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy. Nie wymieniono w nim emerytury wojskowej przyznawanej z budżetu państwa (art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 lit. a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin), więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia odmowy prawa do zasiłku chorobowego.

Powyzsza argumentacja prowadziła do wniosku, iż wydane przez organ w stosunku do S. T. decyzje były błędne. Stosownie więc do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd przedmiotową decyzję zmienił i przyznał mu prawo do zasiłku chorobowego. Sąd przyznał ubezpieczonemu zasiłek od dnia 8 maja 2019 r. za okres nieprzerwanej niezdolności do pracy mając na uwadze treść art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej, stanowiącego, iż zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)